

siituse poole, kelle ukse ees kaks wana inimest istusiwad.

Kuningas astus tema järele.

„Nääge!“ ütles talupoeg, oma wanemaid lahkestest teretades, „need on minu wanemad, kes mingid moodi enam ei wõi tööd teha ja kaa minu weikesest pääwa palgast peawad elama. N'ad kaswatajid mind kui ma weike olin Jumala kartuses üles, lastusiwad kaa mind hoolega koolis käia, ja tegiwad minu eest tööd, senni kui ma juba ise joudsin enesele leiba teenida. See oli nende kapitaal, kelle intressi mina nüüd maksan, — ja siin“, mis peale ta kuningast alumise korra peale wiis, ja t'ale 6 last, 10 kunni 4 aastani, n'agu kuus orila wilet, oma ema ümber, lugemas, kirjutas, tööd tegemas ja mängimas, näitas; „nendele, teen ma nõndasamuti, nõnda n'agu minu wanemad mulle tegiwad, forjan ma üht kapitaali, mis kui Jumal tahab, omal aeal kaa oma sinid saab landma!“ —

Kuninga filmad langesiwad wet täis.

Wanemaid seal tuas auustades, ja wanakestele ukse ees õune soowides seesuguse poia üle, lahkus walitseja tundmata kombel ja ilma mingisugust kingitust kinkimata sealt; sest tema ei kannud ilma maske enesel raha kaasas, waid lubas aga pea jälle neid waatama tulla. Teisel homikul tuli

üks kuninga teendriitest talupoia maiasse, kes t'ale kasku tõi filmapill Dreesdeni lossi peale tulla, sest kuningas soowida temaga rääkida; aga siiski ei tohdida ta kellegile sest külas juttustada, kus ta minna.

„Kuule Anna“, ütles ta õiskades oma naese wastu, „see wõeras mees, kes eile siin meite juures wõeraks oli, ei olnud wist keegi muu kui meie armulik kuningas ise!“

Seepeale pani ta enesele pühapäewa riided selga ja ruttas senna nimetud lossi peale, kelle treppi peal teda juba üks teender ootas, ja kohe ühte suurde saali wiis. Pärast seda kui t'ale siin kuninga nimel oma 100 rublakest oli kingituseks peusse pistetud, tuli kuningas ise nähtawale, kii- tis teda weel kord tema eelse imeliku mõistatuse seletamise üle; ütles aga kaa, et ta tahta seda sinast mõistatust täna oma wõerastele laudas anda üles arwata, ja kinnitas teda et kellegile sest mite üht sõna ei pea ilmutama; naeratades lisas kuningas weel senna juurde: „ei tohi ja kellegile enne sest juttustada, enne kui sa mind kõigewähemalt wiiskümmend korda oled näinud.“ — Kõige maa ja taewa juures kinnitades, ja kolmandema taewasse tõstetud, ruttas mehike koju, omaksetega seda suurt õune jagama.